

и видѣлъ: майката лежала, а малкото радостно бозаело.

Лисицата, както други път загризала, но сега било вече слабо вжженце и скоро го прѣяла. Слѣдъ това бързо грабнала лисичето съ жбѣи и побѣгнала къмъ оградата. Подскочила, обаче товара въ жбѣитѣ ѝ попрѣчилъ и паднала назадъ. Подскочила още веднажъ пакъ не можала. Тогазъ се отдрѣпнала по-далечъ назадъ и като се засилила, мѣтнала се и прѣскочила оградата съ взетото дѣте въ жбѣитѣ си и бързо се скрила въ тъмнината...

Дѣдо Алеко.

Иманяри

(Разказъ)

(Продължение)

Стигнаха скоро въ селото. Зазори се. Усѣти ги едно куче въ махалата и лавна. Лавна и друго и трето и, ето, всички селски кучета събуиха селото... Орачи застѣгаха ралата си. Мнозина видѣ а иманяритѣ. А Рашковиятъ съсѣдъ даже запита?

— Отъ кждѣ тъй рано?

— Волъ търсихме съ Койча, — слѣга Рашко.

— Волъ ли, че ето и двата ти вола вързани за колата, — рече въ недоумѣние съсѣдътъ.

Рашко замълча.